

[Friis-Skotte.]

men jeg skal lade dette ligge, da man jo her kun er inde paa det rent forsøgmæssige Tilskudstidspunkt. For øvrigt mener jeg ikke, at Forfatteren har Ret; Skibsfarten maa virkelig forrente fuldt ud alle sine Anlæg, sine Pakhuse og Kontorer i Land og sine Skibe i Søen, og Havnene tager jo ved ikke ringe Havneafgifter ethvert af deres Havneanlæg fuldt betalt. Ogsaa Statens Isbrydnings-tjeneste maa som bekendt Skibsfarten betale. Tilbage bliver saa kun Fyr- og Vagervæsenets Udgifter, som ikke specielt refunderes, og som andrager en aarlig Udgift for Staten af ca. 4 Mill. Kr.; men disse Udgifter tjener jo til Dels internationale Hensyn, den frie Gennemsejling af vore Farvande, og betjener for den danske Skibsfarts Vedkommende hovedsagelig Farten til og fra Udlandet. Den Del, som, hvis man vilde, med Rette kunde repareres paa den med Statsbanerne konkurrerende indenlandske Sejlads, vilde kun være meget smaa Beløb, som liden eller ingen Rolle vilde spille i dette Konkurrenceforhold. Og for Biltrafikens Vedkommende som Helhed — hvorvidt Bilafgiften er ligeligt fordelt mellem Person- og Lastbiler, tør jeg ikke afgøre — maa det vistnok erkendes, at ved de 29 Mill. Kr., som derigennem tilgaar Amterne og Kommunerne, betaler Biltrafikken sit Vejslid. Klagehylene fra Bilerne i den Anledning fylder jo endnu Luften. I alt Fald Princippet, at Bilerne skal betale deres Vejslid, er fastslaaet; og jeg skulde kende Amter og Kommuner daarligt, om de ikke giver Lyd fra sig, hvis Afgiften ikke er tilstrækkelig.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard brugte nogle Udtryk i sin Tale om, at jeg som Minister havde brugt tjenestemandsmæssige Synspunkter som Argumenter for min Opfattelse af Taksternes Opretholdelse, og at jeg havde søgt at gøre Tjenestemændene interesserede heri. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mente hermed, eller paa hvilke Udtalelser af mig han støttede sin Opfattelse, jeg er mig ikke bevidst nogen Sinde at have taget saadanne Argumenter i Brug. Men selvfølgelig er det et vigtigt Spørgsmaal, som naturligvis ikke mindst interesserer Tjenestemændene, om det kan siges, at Forrentningsprincippet Indførelse i nogen Grad har skadet Tjenestemændenes Interesser. Der er maaske nogle Tjenestemænd, som vil mene det, jeg mener afgjort: Nej. Rent bortset fra, at Tjenestemændene er direkte interesserede i, at den Virksomhed, af hvis Eksistens deres Fremtid er afhængig, ikke køres i Grøften eller blot stagnerer, er

Tjenestemændene ved Statsbanerne ikke herved blevet anderledes eller mindre gunstigt stillet end andre Statstjenestemænd eller Tjenestemænd ved andre offentlige Virksomheder, som har anerkendt Forrentningsprincippet. Lønforhold, særlige Ydelser og Arbejdstidsregler er jo generelle for alle Statstjenestemænd, og saaledes som Statsbanernes Tjenestemænd er organiseret i Centralorganisation med de øvrige Statstjenestemænd, og for Dansk Jernbaneforbunds Vedkommende tillige i de samvirkende Fagforbund, skulde Forrentningsprincippet Indførelse intet kunne ændre i disse Forhold. Tilbage bliver den Mulighed, at Banernes Styrelse kunde blive fristet til at søge at fortolke Arbejdstidsregler og særlige Ydelser strengere, end Reglementer eller foreliggende Aftaler forudsatte, og for at hindre dette indførtes som bekendt en Voldgiftsret med en uafhængig Dommer som Opmand, ligesom jeg yderligere ved Indførelse af Adgang til Forhandling, ogsaa om tekniske Spørgsmaal, søgte at faa et Samarbejde indledet, som vel i første Række burde opfattes af Administrationen som værende til Gavn for denne og til Simplificering af mangt og meget indenfor Etaten, men som i det lange Løb ogsaa vilde kunne blive til Gavn for Tjenestemændene og deres Organisation, altsaa en Foranstaltning, rigtigt udviklet, til begge Parters Gavn. Desværre ødelagde min Efterfølger disse to Foranstaltninger som adskilligt andet, men hvis nogen skulde have den Opfattelse, at dette eller den Lønnedskæring og den Stramning eller Forlængelse af Arbejdstiden, som Venstregeringen har gennemført, skulde have sin Aarsag i Forrentningsprincippet Indførelse, er dette lige saa kortsynet, som det er fejlagtigt — tværtimod, kan man vel næsten sige: Nej, den Lønnedskæring og den Sabotering af Arbejdstidsreglerne, som Regeringen har budt Tjenestemændene, er af ganske samme Art og Oprindelse som Nedskaeringen af de gamle, af Invaliderne og af de arbejdsløses Understøttelse, det er et Led i Regeringens Bestræbelser for at trykke Arbejdslønnen ned og forøge Arbejdstiden herhjemme. Statens Nedskaering af Tjenestemændenes Løn og Forlængelsen af deres Arbejdstid tillige med Regeringens Opfordring til Arbejdsgiverne om at gøre ligesaa betyder egentlig kun, at Staten nu har fejlet for sin Dør og vist Arbejdsgiverne, hvad de efter Regeringens Opfattelse ogsaa burde gøre. Denne Nedskaering er ligesom den tidligere Nedskaering af Konjunkturtillæget i 1923 ganske uden Forbindelse med Forrentningsprincippet Indførelse, ja, den er endda i Betragtning af, hvad de sparede